

Lily Magic

De loopband stopt abrupt en ondanks de waarschuwing 'mind your step' wordt het kind dat achter me staat door zijn moeder vooruit geduwd omdat hij stil blijft staan aan het eind van de band. Ik had gehoord dat hij compleet opging in zijn verhaal over het heelal en zijn moeder humde af en toe instemmend. Omkijkend zag ik dat ze op haar smartphone stond te lezen en haar aandacht niet bij haar zoontje had. Als reactie ging hij steeds vaker vragen of ze het wel had gehoord. Waarop ze nog wat meer humde.

In een flits schiet ik naar voren en vang het kind op. De vrouw tuimelt er achteraan, zodat we met z'n drieën tegen elkaar aangedrukt komen. Ze kijkt me verschrikt aan, pakt dan haar zoontje beet en doet een stap opzij, weg van de mensen die achter ons van de loopband af komen. Ook ik stap opzij.

"Oh eh bedankt, tjonge ik zat niet op te letten.. jij ook niet Max" zegt ze en kijkt hem verwijtend aan.

"Mam!" zegt hij hard en kijkt naar de telefoon in haar hand. Ze kijkt hem aan en dan naar de telefoon. Dan zucht ze.

"Ach het is mijn schuld.. sorry voor de overlast". Bij de laatste zin kijkt ze mij aan. Ze heeft groene zachte ogen en sluik blond haar dat een beetje plakkerig langs haar gezicht valt. Ze ziet eruit of ze net als ik een lange vliegreis achter de rug heeft, in haar ogen zijn rode lijntjes van vermoeidheid te zien.

"Geeft niets hoor" zeg ik en glimlach vriendelijk naar haar. Ze haalt haar hand door haar haren en aan haar vinger zie ik een ring met een prachtige groene steen.

"Wat een mooie steen" kan ik niet nalaten om te zeggen. Verbaasd kijkt ze naar haar hand, alsof ze de ring voor het eerst ziet.

"Het is jade, het is een gelukssteen" zegt ze zacht. "Ik heb de ring zelf gemaakt".

"Wow, wat bijzonder" zeg ik, "hij is echt prachtig".

Ze kijkt me aan en in haar ogen zie ik zowel verwondering als verdriet.

"Hij betekent veel voor me, het herinnert me aan een tijd dat dingen makkelijker waren, toen ik niet alles alleen hoefde te doen. Ik heb een winkeltje weet je maar het loopt niet zo goed, ik probeer nu online mijn sieraden te verkopen".

Ze opent haar tas, een bontgekleurd groot ding vol lapjes patchwork. Hij past precies bij haar gipsyachtige gebatikte rok. Ze haalt iets uit haar tas en geeft het aan mij. De armbanden die om haar pols zitten tingelen.

"Hier is mijn kaartje, zoek maar iets leuks uit op mijn site dan krijg je dat cadeau, je hebt me weer terug in het hier en nu getrokken, dankje". Ik heb niet het gevoel dat ik iets gedaan heb maar ik neem het kaartje aan.

"Dat zal ik doen, heel erg bedankt". Ik kijk nog een keer in de groene ogen, die naast weemoed nu ook blijdschap uitstralen.

"Kom Max, dan gaan we naar huis" zegt ze, pakt zijn hand en gaat lopen. Ze draait zich nog even om.

"Niet vergeten om iets uit te kiezen hè?!" roept ze me toe. Ik lach en zwaai.

De taxi brengt me naar het Krasnapolsky Hotel, waar ik een conferentie zal bijwonen over de BES-eilanden. Aangezien ik er zelf woon en in de politiek actief ben, is mij dit reisje aangeboden, zodat ik onze stem kan laten horen. De stem van de eilanden, die nu sterker bij Nederland horen dan ooit, maar waar nog steeds niet goed naar geluisterd wordt. Ik zal ze vertellen dat een aanpak waarbij overleg met de lokale bevolking wordt gevoerd meer effect zal hebben dan het rücksichtslos doorvoeren van wijzigingen zoals het sinds 10-10-10 wordt

gedaan en op veel verzet stuit. De Rijksdienst Caribisch Nederland heeft haar handen er al vol aan om alles in orde te krijgen wat er vanuit Nederland wordt beslist en ik ben ingezet om te proberen een aantal zaken glad te strijken. Ik zie er naar uit.

Na de conferentie, die druk en intensief was, loop ik naar de bar. Ik moet even wat drinken. Het heeft me veel energie gekost om mijn verhaal duidelijk naar voren te brengen in de korte spreektijd die me gegund was. Er werden veel kritische vragen gesteld en tegenwerpingen opgegooid, maar ik heb me staande gehouden en heb het idee dat ik wel iets heb bereikt.

“Doe maar een mojito” zeg ik tegen de jonge barman, die meteen enthousiast met een maatbeker, munt en een vijzel aan de gang gaat.

“Een beetje in tropische sferen blijven?” hoor ik een stem naast me. Ik kijk om. Een man met blond golvend haar, een prachtig grijs maatpak en gemitte helblauwe ogen staart me aan. Ik lach.

“Ja precies, zo warm is het hier niet, dus ik moet toch wat” zeg ik. Hij lacht.

“Geef mij er ook maar een” zegt hij tegen de barman.

Hij heet Daniël en woont in Arnhem. Hij werkt voor de overheid, bij Koninkrijksrelaties en beslist mee over financiële zaken op de eilanden. We discussiëren erover, hij is het niet op alle punten eens met mijn betoog. Ik word steeds feller, totdat hij lachend mijn kant op buigt.

“Die mojito’s maken je lekker temperamentvol” zegt hij en kijkt in mijn ogen. Ze zijn zo blauw als de Caribische zee en even denk ik dat ik er in zal verdrinken. Ik stop meteen met praten. We zitten al aan ons derde glas. Ik kijk om me heen en zie dat de bar al aardig leeg is. Gasten die blijven slapen zijn al naar hun kamer en anderen zijn naar huis.

“Ga je mee naar boven?” vraagt hij en ik kijk hem verrast aan. Deze directe aanpak had ik niet verwacht. Ik weet dat hij een gezin thuis heeft, daar had hij iets over laten vallen. Doe ik dit of niet?

“Ik doe dit echt niet aan de lopende band hoor, maar ik vind je geweldig” zegt hij en hij legt zijn hand op mijn been. Hij blijft me intens aankijken. Er trekt een siddering door mijn lichaam, dat blijkbaar al voor mij besloten heeft. Ik knik. Samen staan we op en lopen naar boven. Zijn kamer is op dezelfde verdieping als de mijne. Van binnen is het zeer opgeruimd maar veel tijd om te kijken heb ik niet want hij pakt me bij mijn middel en draait me om. Zijn ogen twinkelen. Als ik me overgeef aan zijn zoen worden mijn benen slap en laat ik me probleemloos naar het grote bed leiden.

Daniël slaapt. Het is 4 uur in de ochtend. Op het nachtkastje ligt een leeg condoomzakje, naast zijn Blackberry. Ik kijk naar zijn gezicht. Het is vredig. Hij draait zich om en zucht.

“Oh Ana” zegt hij, “het spijt me”... Ana?

Ik pak zijn telefoon en blader door de foto’s. Ik zie hem, lachend met een vrouw aan zijn arm met lang bruin golvend haar. Naast hen staan twee gemitte kijkende jongetjes. Meer foto’s van de vrouw, alleen of met de kinderen. Ik sluit de foto’s af en leg de telefoon naast me neer.

Uit mijn tas pak ik mijn laptop en het visitekaartje dat ik vanochtend kreeg. Het is kleurrijk en vrolijk. Ik surf naar de website en zie prachtige edelstenen, kettingen, pendels en oorbellen. Ik maak een account en bestel voor mezelf een ketting met een grote steen van jade eraan. Wat geluk kan ik wel gebruiken, in de liefde. Geen gebonden mannen meer. Echt niet.

Ik maak nog een account, op naam van Daniël Roeters. In zijn telefoon vind ik zijn adresgegevens en vul ze in. Ik doorzoek zijn grijze pak en vind zijn portefeuille. De creditcardgegevens zijn snel ingevoerd. Ik kies oorbellen, een ketting en een enkelbandje met stenen van rozenkwarts. Ik laat de bestelling bezorgen bij Ana Roeters. Ik check mijn mail en stuur mijn moeder een bericht: 'mam ik kom morgen al naar je toe'. Ik zal mijn koffer halen, uitchecken en de trein naar Brabant nemen, waar ik me door mijn alternatieve moeder zal laten verzorgen en vertroetelen. Ze zal geen vragen stellen die ik niet wil beantwoorden maar er gewoon voor me zijn.

Ik ruim Daniëls spullen op, kleeft me aan en kijk naar hem terwijl hij rustig slaapt. Uit mijn handtas pak ik mijn donkerpaarse lippenstift. Ik loop ermee naar de badkamer en schrijf op de spiegel: 'Lily was here'. Dan loop ik de kamer uit.

Ghislaine Cals